

## POSTANOWIENIE

Dnia 16 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.  
po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2020r.,  
sprawy **M. L.**  
skazanego z art. 209 § 1 i 1a k.k.  
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego  
od wyroku Sądu Okręgowego w P.  
z dnia 10 maja 2019r., sygn. akt IV Ka (...)  
utrzymującego w mocy  
wyrok Sądu Rejonowego w T.  
z dnia 3 grudnia 2018r., sygn. akt II K (...)

### **p o s t a n o w i ł:**

- 1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego obciążając nimi Skarb Państwa.**

### UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Skarżący tylko pozornie podnosi w niej zarzut związany z naruszeniem prawa materialnego, którego miałby dopuścić się Sąd Odwoławczy, gdy w istocie kasacja skierowana jest przeciwko ustaleniom faktycznym dokonany przez Sąd I – instancji. Kasacja została zatem wywiedziona wbrew treści art. 519 k.p.k., który zezwala na wnoszenie tego nadzwyczajnego środka odwoławczego jedynie od

wyroków sądów odwoławczych oraz art. 523§1 k.p.k., który nie dopuszcza skarżenia w tym postępowaniu ustaleń faktycznych.

Najlepiej tych intencji skarżącego dowodzi wskazanie przez obronę w zarzucie skargi na to, że wniosków co do sprawstwa skazanego nie dałoby się wyprowadzić w niniejszej sprawie, gdyby **prawidłowo ustalono stan faktyczny**.

Ponad powyższe przypomnieć wypada, że zarzut naruszenia prawa materialnego musi wskazywać na błąd w subsumpcji lub wykładni prawa. Zawsze zatem bazą dla niego są niekwestionowane ustalenia faktyczne.

W niniejszej sprawie jest inaczej, gdyż właśnie te ustalenia, w zakresie „uporczywości” uchylania się od łożenia alimentów, wprost kwestionuje obrona.

W istocie zatem, już powyższa konkluzja jest wystarczająca do przyjęcia, że kasacja w niniejszej sprawie jest oczywiście bezzasadna.

Marginalnie zatem już tylko wskazać wypada, że fakt istnienia zaległości alimentacyjnych po stronie skazanego jest niewątpliwy i wynika on ze zgromadzonej w sprawie dokumentacji, w tym komorniczej. Natomiast ustalenie o niełożeniu na utrzymanie małoletniego syna przy istnieniu ku temu możliwości, Sądy oparły z jednej strony na 2 letnim okresie objętym zarzutem, z drugiej zaś, na ustaleniu po stronie skazanego możliwości do wywiązania się z tego obowiązku, która wynikała z tego, że skazany nie figuruje w ewidencji osób bezrobotnych, nie korzysta z pomocy społecznej, nie cierpi na dolegliwości uniemożliwiające mu podjęcie zatrudnienia – jest osobą w pełni sił fizycznych, przy jednoczesnej dużej ilości ofert zatrudnienia na rynku pracy.

Powyższe zatem wprost wskazuje na czym Sądy rozpoznające sprawę oparły się czyniąc prawidłowe ustalenie, że skazany swym zachowaniem wyczerpał znamiona przypisanego mu przestępstwa.

Z tych względów brak podstaw do uznania zasadności zarzutów kasacyjnych, są one oczywiście bezzasadne.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie. Skazanego zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego uwzględniając jego możliwości finansowe i charakter niniejszej sprawy.

